

אוותם ומשפיעה לנו"ו וי' אליה, כי לא שבים, ואז נקרא הוי. הוי בשסתלך הפלך למעלה למעלה, וצוחים בני אדם ואין משגיח בהם. ואותו העליון אהיה הוי. כי לא התקבלה תפלתו, אז אליו, כי לא התקבלה תפלתו, אז נקרא אוי, שהרי א' עולה לו' ווי, (שהיא עוללה לו' ווי) ואז אין מציאה תשובה, ולכון הסתלקה מהאותיות הלו' וה', שהרי לא מלי בתשובה.

ונדי כשהתרבו יותר חטאינו העולם, ותשובה קיתה תלואה בראשונה ולא רצוי, איזי הסתלקה ה', וא' העלה את ר' וווע' אליו, ונקרו אוי. וכשהרב בית המקדש והתשובה הסתלקה (ולא מעלה), איזי צוחו ואמרו, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה הימים. מה זה כי פנה הימים? זה היום העליון, שנקרו תשובה, שהסתלק ו עבר ולא מצוי. אותן הימים שנודע, לפשת שכיח. הוה יומן הרשעים, והרי הימין כנגד המהיל ולא נמצא, ולכון אמרו אוי ולא הוי. כי ינטו צללי ערב, שהרי נתנה רשות לדולין המנים של שאר העמים לשולט עליהם.

למְרַנּוֹן, עלתה ר' למעלה למעלה, ומקיל נשוף, וקעם גלה, והגבירה גרשא, והבית נחרב. אחר כך שירד ר' למקומו, השגיהם על ביתו והגה חרב, בקש את הגבירה, והגה התרכזה והלכה. ראה את היכל, והגה גלה. נשוף. בקש את העם, והגה גלה. ראה את ברוכות הנחלים העמקים שהרי שופעים, והגה נמנעה. ואז בתוב, (ישעה כב) ויקרא ה' אליהם צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולחגור שק. ואז לבקש שמים קדרות.

תיבין, פדין ה' עלאה נטיל לוז, ואנגיד לו' ווי, לגביה, (דף ע"ה ע"א) בגין דלא תיבין, פדין אקרי הוי. כי כד אסתלך מלכא לעילא לעילא, וצוחין בני נושא ולא אשכח בה. וזהו עלאה אהיה טמירא, סליק לו', ווי, לגביה, בגין דלא אתקביל צלותיה, פדין אקרי אוי, דהא א' סליק לגביה דרו' ווי. (ס"א רהוא א' סליק נביה לה' לו' ווי) וכדין תשובה לא אשכח. ועל דא אסתלך מאlein אתוון ה', דהא בתשובה לא מליא.

ונדי כד אסגיוי חובי עלמא טפי, ותשובה הוה תליא בקדמיתא, ולא בע, פדין אסתלך ה', וא' סליק לו' יו"ד לגביה, ואكري אוי. ובכד חريب כי מקדשא, ותשובה אסתלכת (ולא מעלה), פדין צוחו ואמרו, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה הימים. מי כי פנה הימים. דא הוא יומא עלאה, דאקרי תשובה, דאסתלך ואתעבר, ולא שכיח. הוה יומא דאשתחווידע, לפשתא ימינה לקלא חיבין, וההא אתקני מפלא, ולא אשתחח, ועל דא אמרו אוי, ולא הוי. כי ינטו צללי ערב, דהא אתייהיב רשו לרברבי ממנן דשא' עמיין, למשלט עלייהו.

חנא, סליק ר' לעילא לעילא, והיכלא אתוך, ועמא אתגלי, ומטרוניתא אתתרכת, וביתא אתחרבת. לבתר כד נחית ווי לאתדריה, אשכח בביטיה וההא אתחריב, בעי למטרוניתא, וההא אתרכחת ואזלת. חמא להיכליה, וההא אתוך. בעא לעמא, וההא אתגלי. חמא לברפאן דנחלין עמיקין דהו גדין, וההא אתמנע. פדין בתיב, (ישעה כב) ויקרא יי' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולחגור שק. ובדין לבש שמים קדרות.